

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

COSAS DE LA SENMANA ECLESIAÍSTICA.

L' autoritat eclesiàstica ha descarregat las últimas iras contra 'ls armats.

¡Pobres armats! ¡Quin porvenir més negre!...

Un capitá manaya del porvenir.

Lo gall de la Passió esclamanse á Sant Pere de que 'l Bisbe li privi cantá pels teatros.

¡A n' aquest pas, Pubilla, 'm sembla qu' estém leri leri de perdre l' empleo!

Pesadilla d' una autoritat eclesiàstica.

NI AL CEL.

FOSIN á las mans de un nén una d' aquelles bufetas de goma que s' inflan y s' enlayran: deixin que 'l nén la vuïdi y torni á omplirla, y que repeteixi aquesta operació, déu, vint vegades, ansiós de que cada cop se torni més grossa... Naturalment, ¿qué ha de succehir?... Que la bufeta 's reventa.

Are, posin á las mans del partit liberal conservador á un home com lo general Martinez Campos, bonatxó, una mica calssassas, y capás de pendre al principi las punxadas per pessigollas: deixin que 'l partit liberal conservador lo fassa venir de Cuba y 'l coluqui al poder: que després l' hi enretiri la cadira y 'l fassa caure: que desseguida, ab la escusa d' espolsarlo, comensi á omplirli 'l cos de patacadas: que quan es fora á passeig se 'n burli: que quan torni 'l tracti de tal manera, que 'l mateix general al últim se mareji y no sápigui si vá de serio ó si vá de broma.... Naturalment, bo bo, vol dir bobo, y arriba un dia que 'l cantí 's trenca.

Lo general Martinez Campos ja ha trancat lo cantí.

Dilluns vá dir: «Demá passaré balans ab en Cánovas, y entengui tothom que ab ell, ni al Cel.»

Dimars vá presentarse al Senat, y del fet al dit: vá alzar la molla de la paciència, y vá anárlas 'hi cantant, fins que vá acabar la corda.

«Si n'hi vá dir!... Vá dirli que ab ell s'hi havia jugat de mala manera; que l' havian enganyat com un xino: que aquella pressunció que tenia en Cánovas de haver acabat la guerra, era infundada: que la guerra l' havia acabada 'l país ab los seus sacrificis; y en fi, qu' ell, política y personalment, estava desde llavors davant per davant de 'n Cánovas!...

Tothom sab que 'l mónstruo es orgullós, y que al home que s' atreveixi á dirli que no es amich seu, se 'l treurá dal davant ab un rebufó...

Donchs ab en Martinez Campos vá aplacarse, vá dirli que no hi volia renyir de cap manera: que tenian massa interessos per salvar... en una paraula, vá plegar velas.

Figúrinse un guinéu que juga ab un lleó: que l' atormenta: que salta y balla per damunt del seu cos; y que tot de un plegat lo lleó secut las malenas, treu las urpias y llenca un rugit. La guinéu s'encongeix, abaixa 'l cap y s' amaga la qua entre las camas.

Aquí tenen á n' en Martinez Campos y á n' en Cánovas.

No hi ha sino que 'l lleó es manso com aquells que té Miss Cora del Circo eqüestre, dintre de la gabia.

Pero siga 'l que 's vulga, lo lleó está irritat, y la guinéu, lo qu' es lo susto ja no se 'l tréu de sobre.

L' un está ja cansat de servir de juguina; l' altre á copia de astucias ha arribat á cansar al país, que demana que s' acabi aquest espectacle.

Y no hi ha remey: lo rompiment es un fet. Ja 's parla de que 'n Martinez Campos vol ferse liberal, reorganisant als sagastins, als centralistas á tots los enemichs de 'n Cánovas, per donarli la batalla y pendre la revenja.

Aixó es lo que correspon en justicia. En Martinez Campos, vá regalarnos á n' en Cánovas. *Qui te fecit te desfecit.* Es just qu' ell que vá donarnos aquest gran ministre, fassi 'l favor de tréurense 'l lo més aviat possible.

Ell vá dirho:—«Ni al cel ab en Cánovas.»
Lo país es més radical y diu: «Ni al Cel, ni á la terra.»

P. K.

LOS QUENTOS NOUS DE «LAS MIL Y UNA NOCHES»

UNA DIADA DEL GENERAL LORIS-MELIKOFF.

LO CRIAT (entrant al quarto del general): ¿Ha cridat, senyor?
LO GENERAL (despertantse): No... Pero vamos á veure: ¿quina hora es?
—Las déu.
—¿Las déu!... ¿Cóm redimontri hi pogut dormir tant temps y tant tranquilament!... Y la ciutat, qué tal ¿está tranquila?

—Sí, general; no hi ha més sino...
—¿Qué! ¿'ls nihilistas n' han fet un' altra de las sévas?

—Ja veurá: tregui 'l cap per la finestra.

—Sí, ja m' ho penso: las cantonadas empastifadas de proclamas...

—¿Ah! Miri.

—¿Qué hi há?...

—Miri, general, fins n' hi ha una d' enganxada aquí á la lluna del mirall.

—¿Qué hi ha entrat al meu quarto mentres dormia?

—Ningú... Jo puch assegurarli que las portas estavan ben guardadas.

—En fi, misteris: més val que 'u deixém corre: al ménos no m' han cusit de punyaladas... y aixó ja es una ventatja. A veure, que vinga 'l jefe de la policia.

En aquest moment entra la dona del jefe, ab los ulls tots llagrimosos.

—¿Qué teniu, senyora?

—M' han seqüestrat al marit. ¡Ay senyor! Sembla impossible. Ahir vá ficarse al llit ab mí: dormia al meu costat; y jo no m' hi adonat de rés. Figuris, quina sorpresa, quan al despertarme aquesta matinada per compte del marit m' hi he trobat un ninot de palla, ab un lleterero que deya: «No busquéu pás al vostre espós. Com que seguia la pista dels nostres plans, hem tingut per convenient tréure 'l d' entre mitj. Quan haguém triunfat vos lo tornarem.»

—Aixó ja es massa!... Dictaré ordres severas, terribles...

—¡Ay Déu meu! tot será inútil com sempre.

En aquest moment entra 'l criat portant l' uniforme del general.

LO GENERAL (després de posarse 'l, ab gran admiració): Aquesta roba m' es estreta... Desde ahir no m' hi engreixat pás, molt al contrari.

LO CRIAT: Donchs, no 'u dupti, es lo mateix uniforme que duya ahir.

—No sé: 'm sembla que aquí dintre hi han ficat alguna cosa: á veure unas estisoras: descús lo forro... ¿Qué son aquests papers?... Té: una colecció de todas las proclamas del partit nihilista.

—Y veji, general, aquest uniforme no ha surtit del quarto.

—Aixó es irresistible.

Lo general vá per esmorsar y 's dirigeix al menjador. La familia l' espera. Passa un llarch rato y no compareix cap plat.

L' INTENDENT (presentantse tot esbarat): ¡Ah, general! ¡Y quina desgracia!

LO GENERAL: ¿Qué hi há?

—Figuris que 'l cuiner estava preparant un pastel, sobre una plata, quan tot de un cop se sent un espatech tremendo. 'L pastel acababa d' explotar!

—¿Y 'l cuiner?

—La explosió se n' hi ha endut lo cap.

—¡Pobre xicot!... Dinamita encare... 'ls nihilistas... Bah, bah: ja hi perdut la gana. Vaig á tirar la capa al toro: are sortiré á passeig ab carruatje y aixís veurán que no 'ls temo. No vull sino un oficial que m' acompanyi.

Y surt y s' allunya fora de la capital, perque las cosas han arribat á tal punt que la soletat l' hi agrada.

LO GENERAL (al oficial): Tant mateix, estém més segurs aquí que á Sant Petersburg, rodejats de guardias y de policia.

Encare no acaba de dir aixó, 'ls caballs, com per art d' encantament, se desenganxan del carruatje y trap, trap, se 'n van tots sols galopant. Al poch rato desapareixen al horisont.

Lo general y 'l seu company se troban sols al mitj de una plana deserta.

—Com hi ha mon, diu lo general, m' agrada la tranquilitat y la quietud d' aquest siti. Aquí al ménos reposarém una estoneta, sense haver de pensar ab aquests dimonis de nihilistas.

ADRIEN HUART.

(Del Charicari.)

N tal Sr. Gallinat publica un remittit en lo *Correo Catalan* tractant de atenuar la conducta del capellá mossen Roig, professor de la Normal, sobre la presentació del butlletí.

Diu que 'l professor de religió y moral vá pronunciar las següents paraulas:
«La costumbre general, y así lo dice la Santa Iglesia Católica, es cumplir con la parroquia á lo menos una vez al año; al decir esto, no les obligo á ustedes á que lo verifiquen, porque es un acto voluntario; pero tampoco me creo que entre ustedes haya alguno cuya conciencia se lo impi-

da, solo sí, tendria una satisfaccion en saber de entre todos mis discipulos quienes cumplen con tan santa ceremonia, y para ello si ustedes no tienen inconveniente pueden presentarme el boletin que lo acredite.»

Are diguin ¿qu' es l' alumno que cumpleix y que nega aquesta satisfacció al seu mestre, sobre tot are que estém pròxims als exámens?...

Vaja Sr. Gallinat: si vosté 's deixa *engallinar*, no hi ha cap motiu perque ni al públich, ni á nosaltres no 'ns engallina ningú.

Un retrato de la administració espanyola: No més qu' en la direcció de propietat hi ha 40 mil expedients per resoldre.

Y 'ls interessats es inútil que s' encaparrin, perque 'ls empleats conservadors tenen una teoria.

Avants de dinar lo treball es dolent perque sino 'l menjar fá mal, y després de dinar es dolent també. La qüestió es menjar molt y pahir bé.

A Russia continua l' hidrofobia de repressió y la rabia revolucionaria.

Lo general Loris Melikoff vá ser objecte de un atentat, y l' autor de aquest, Mladetzki, ab notable valor, vá sostenir que 'l volia treure del mltj perque era un traïdor de la seva patria. Dos ó tres dias després moria penjat, exclamant: «Poble, moro per tú, y moro content!»

A París la qüestió d' aquell nihilista, Hartmann, reclamat pèl govern rus, está ja resolta. 'L govern de la república s' ha negat á entregarlo. Dos nihilistas van presentarse al embaixador de Russia, qu' era á la fonda, amenantlo.

A Sant Petersburg s' ha descubert un comité nihilista compost de gefes y oficials de un regiment d' artilleria. Se 'ls han ocupat molts papers y llistas que revelan una conspiració molt extensa.

Lo fill del emperador y 'l general Loris Melikoff ja 's donan per vensuts y aconsellan al Czar que concedeixi una constitució y reformas liberals al país.

A Fransa 'l Senat ha posat un destorb al govern retxassant l' article 7 de la lley d' instrucció. Lo més trist es que alguns republicans com en Jules Simon, han votat, baix lo principi de la llibertat absoluta, á favor dels jesuitas, qu' están abusant contínuament de aquesta llibertat.

En aquell sistema tant dolent: «Sálvinse 'ls principis y pérdis la república.»

La república no 's perderá per xó: aquest contratemps no es més que un petit núvol que passará aviat.

Capellanadas:

A Blanes s' está fent una missió, principalment contra la *Campana de Gracia* y contra la *Passió*.—¿Juréu no llegir la *Campana de Gracia*? cridan desde la trona.—Sí: contesta la patuleya de xavals y de beatas.—Una recomendació als missionistas de Blanes. Quan prediquin contra la *Campana* procurin no treure tant los ulls fora del cap. Tota la nostra vida tindriam remordiments de que per culpa nostra los hi caiguessen los ulls de la cara.

Lo rector de Vallirana ha establert un impost de 4 quartos sobre las cadiras de l' iglesia.

Aquest rector no considera que ab 4 quartos n' hi há per comprar dos números de la *Campana*, lo qual sempre es més divertit.

Lo rector de Cornellá vá cremarse molt pèl sueltó que l' hi varem dedicar dias endarrera: dihent desde la trona qu' estavan excomunicats los que llegian la *Campana*. Escolti, Sr. Rector: ¿vosté vá llegir lo sueltó que l' hi dedicavam? Donchs, segons las sévas doctrinas, com que vá llegir la *Campana*, vosté mateix vá excomunicarse.

En lo curs del sermó vá parlar de la llibertat de Fransa, y 'l nostre corresponsal nos diu: «Al dir aixó no digué que abusessin de la llibertat, sino de la *gran llibertatassa*, de manera que al deixá anar aquest terme 's vá coneixe que com més anava dihent més cremat anava estant.»

Lo rector de Cornellá, prengui refrescos: creguim á mí

Lo rector més trempat es lo de la Batlloria. Aquest vá di gir la següent carta á un feligrés:

«Muy Sr. mio y feligrés: de una consulta que he tenido últimamente con el Sr. Vicario general, le participo que, en vista de la mala fé en que Vd. se ha colocado, respecto de lo que debe á la Iglesia de esta, se le suspenderá la recepcion de los sacramentos de la Penitencia y Comunión, si V. se presenta en la Iglesia para cumplir con el precepto

pascual, hasta tanto que se ponga en buena, pagando á dicha Iglesia lo que V. debe de justicia. Lo que le prevengo por los efectos consiguientes.—La Batlloria y Febrer, 24 de 1880.—Joaquín Olivella, Pbro. Párroco.»

Y are sápigán que 's tracta de cobrar lo delme, y que molts vehins no volen pagarlo, perque 'l rec- tor no ha nombrat la Junta de obrers com es lley y costum.

De totas maneras, aixó de negar los sacraments per falta de pago, fá molt comerciant; pero molt poch católich. No sembla sino que més s'estiman déu pessetas que la perdicíó de un' ánima.

Diumenje passat al vespre l' iglesia de Sans era tancada, quan ván obrirla per dur un combregar. Dintre de l' iglesia hi havia una dona, jove y guapa per més senyas.

Al tornar lo combregar á l' iglesia, la dona jove y guapa per més senyas encare hi era. Y al tancar-se l' iglesia, la dona jove y guapa vá quedar tancada dintre altra vegada.

¿Qué significa aquest misteri?... Vostés dirán que no es estrany que á l' iglesia hi haja misteris, perque s' acostá la Senmana Santa. Pero, reflexio- nin una mica y veurán que aixó no sembla un mis- teri de dolor, sino un misteri de goig.

Lo bisbe no 's cansa may.

Després de privar la Passió, are ha privat que 'l diumenje de Rams la canalla vajin á las iglesias á cridar *juli*.

Lo bisbe de Barcelona es andalús com un Cánovas: y 'ls andalusos ja se sab: quan son á baix molt de la broma, y quan son á dalt més sérios y cremats que 'ls cabos de realistas.

Ja sè que no m' está bè alabar al nostre estimat dibuixant Apeles Mestres.

Ademés vostés lo coneixen prou bè, y gracias á Déu á la *Campana de Gracia* no l' hi faltan parro- quians.

Per lo tant no 'ls dirè res més, sino que ha sortit lo número dos de la *Granizada* y que 's vén á ca'n Lopez y altres llibrerías á un ralet l' exemplar.

Tothom sab que á Irlanda hi ha una gran mise- ria. Donchs un d' aquests dias los bisbes irlande- sós Conatis y Maccotingan ván enviar al papa 850 lliuras esterlinas (21,250 pessetas) pèl diner de Sant Pere.

Aixó 'ls demostrará que á tot' arréu succeheix dos quartos del mateix: lo poble morintse de gana: sense un quarto, y 'l clero enviant los diners á Roma.

Jo ja 'u veig: com més gent se mori de fam, més funerals y més enterros.

SEMBLANSA.

Dins de un cotxe d' segona parlavan dos passatjers. L' un d' ells era fill d' Espanya; l' altre rus. Tot de moment lo rus, ab certa vivesa, preguntá:—Puch sapiguer lo que vostè es en política? —Conservador, ¿y vostè? —¿Jo? Li haig de parlar ab franquesa. Lo que soch no 'n sè de cert: tinch uns principis molt raras. —Jo també

—Veure un jorn la patria mèva convertida en un desert, sense fullas en los arbres, sense industria, ni comers, ni circulació, ni vida: contemplá 'ls corps famolenchs corrent d' una á l' altra banda destrossant cadavres frets, y sentir dir á la Europa; *Requiescat in pace amen*.... aixó es lo que jo desitjo. —Jo també.

Y aixís serà; no hi ha dupte, per are tot marxa al pèl. ¡Bè 'ns ne diuen de mils pestes! ¡Bè 'ns xiulan continuament! ¿Que 'm detestan? Jo 'ls detesto ¿Que veig que punxan? Jo més Per marxá endavant no 'm paro en los medis, per dolents ó tenebrosos que semblin. Lo garrot es lo primer: tot ho arreglo á garrotadas. —Jo també.

—La ma nostra en tot s' observa: regiri per tot arrén y 'ns trobará sempre 'l rastre. No hi ha ordre ni concert, no hi ha calma ni confiansa, ni seguretat als trens, ni en los carrers, ni en las casas. Lo qui xista massa, reb; á aquell qui no fila morma. Aquesta es la nostra lley, y aixó es lo que jo practico. —Jo també.

—Y vel' hi aquí. La bandera que jo porto no diu res. No penso 'l fi que 'm proposo ni sè demá que farè Desde 'l dematí hasta 'l vespre barrino continuament lo modo de fè estranyesas. Aqueix es lo lema mèa: guerra á tot, surti 'l que surti, y apretém mentres podém. Per acabar; soch nihilista. —Bah! Segons veig, jo també.

C. GUMA.

QUEST dia vá haberhi al Congrès una discussió important. Se tracta- va de averiguar si 'ls diputats, que á més de diputats son militars, es- tán subjectes al ministre de la Guerra.

Y vá deduirse lo següent:

Que 'ls diputats militars teren d' anar al Congrés ab l' uniforme, maniobrar avants de comen- sar la sessió, quadrarse quan vehuen al ministre de la Guerra, y votar sempre ab lo govern.

No falta sino que 'l Congrès se transformi en quartel ¡ab los seus dias de calabosso correspo- nents.

Los tapers de molts punts s' han tingut de de- clarar en huelga.

Es molt natural: tenim un govern conservador, y un govern d' aquesta classe no permet que ningú l' hi posi taps.

65 mil homes han demanat per l' actual reem- plás, y 'l trenta per cent serà sortejat per anar á Cuba.

Lo govern no 's mou de aquesta regla de que- brats. Per ell tot queda reduhit á la següent fór- mula $\frac{1}{5} \frac{1}{5} \frac{1}{4} \frac{1}{4}$. Es á dir: *quintos y quartos*.

A Turquia han seqüestrat á un inglés y per res- cat l' hi demanan molts diners y dotze rellotjes d' or ab cadena.

Ja 'm sembla que sento als turchs que diuen: —¡Quína vergonya! ¡Ni que fossem á Espanya!

Aquest dia 'l corresponsal A del Brusi declarava qu' ell ja no era de cap partit.

Figúrinse un home que fins are no tenia més ofi- ci que 'l de fer incens á n' en Cánovas, y que tot d' un plegat surt ab aquesta etzagallada.

Ab molta rahò la *Gaceta de Catalunya* observa que quan una casa amenassa ruina, las ratas ne fujen.

Y no 's pensin: hi ha qui diu que 'l correspon- sal A es una d' aquellas ratas que feya de las sévas dintre del rebost del presupuesto.

Aquest dia en Cánovas vá voler fer un punt dels seus.

Per contestar als atachs dels constitucionals, vá treure's un telégrama dirigit á l' any 74 per una autoritat de Cuba al ministre de Ultramar, dihent que en aquella isla 's cometian tota mena de inmo- ralitats per la magistratura.

En Balaguer qu' era ministre de Ultramar en aquella fetxa s' excusa dihent que feya molt poch temps que n' era y que aquellas immoralitats ja ven- nian de lluny.

Naturalment alló era un atach als demócratas y en Gil Berges vá alsarse á defensar al nostre partit.

«Nosaltres, vá venir á dir, varem respectar fins al extrèm la immoralitat judicial, y no varem co- locar una sola persona á la magistratura de Cuba.»

Are bè, passem balans, com diria en Martínez Campos: ¿Quí enviava aquell telégrama? 'L gene- ral Jovellar, conservador.

¿Quí era regent de la audiencia de la Habana? Lo Sr. Gabriel Estrella, redactor de la *Epoca*.

¿Qu' eran los magistrats y arcaldes majors? Con- servadors tots ells.

De manera qu' en Cánovas vá voler tirar una pe- dra á la democracia, y vá rompre 'l cap dels seus mateixos amichs.

En Silvela, ministre que vá ser de 'n Martínez Campos, aquest dia vá declararse partidari de 'n Cánovas.

Jo ja 'u veig: certas desgracias acaban per ol- vidarse.

Al menos aquest, avants de tornarse á casar, ha dut 40 dias de dol.

—Lo mèu germá era molt valent, deya un ofi- cial del exércit. Las balas l' hi causavan indiferen- cia absoluta.

—Pero ¿no vá morir de una bala, ab lo cap atra- vessat de part á part?

—Sí, per xó mateix: las balas l' hi entravan per una orella y l' hi sortian per l' altre.

Aixís es lo Conde de Toreno: tothom l' ataca; pero ell sempre dalt de la presidencia, represen- tant *El campanero de San Pablo*.

Las balas que l' hi disparan l' hi entran per una orella y l' hi surten per l' altre.

Un periódich de Madrit ha anunciat que al Cir- cul del Liceo tractavan de organizar una exposició de bastons.

Es una equivocasió: no es al Circul del Liceo sino á tot' Espanya que hi ha una exposició permanent, no de bastons, sino de bastonadas.

Lo diputat constitucional y eminent poeta sen- yor Nuñez de Arce, ha escrit un magnífich poema titolat: *La vision de Fray Martin*.

¿Vol un títol per un altre? *La vision de Fray Sa- gasta*.

Si senyors: en Sagasta es un *fray* que no vèu més que visions.

Francisco I de Fransa derrotat per Carlos V en la batalla de Pavia, y al veure's prés dels espan- yols, es fama que vá dir:

—Vamos, tot s' ha perdut *menos l' honor*.

Los nostres conservadors derrotats tot sovint pèls arguments de las oposicions, pero eternament sostinguts pèls diputats de la majoría, poden dir:

—Tot s' ha perdut *menos l' arrós*.

Un diputat vá queixarse aquest dia de que 'l ministre de la guerra hagués agafat á un tinent y n' hagués fet un comandant en menos de 24 horas.

Després s' ha sapigut que aquest tinent era fill del Sr. Elduayen, ministre de Ultramar. Jo ja 'u veig: los fills dels ministres son com las carbasseras; creixan molt depressa. Ademés si 'l pare 's defensa en lo Congrès, es molt just que 'l fill culli 'ls fruits de aquests mérits de guerra.

Un home 's confessa y s' acusa de haver menjat bisbe un divendres de quaresma.

—¿Que vol dir? l' hi diu 'l confessor. ¿Es que ha llegit una pastoral del nostre Prelat? En aquest cas ha fet un' obra meritoria.

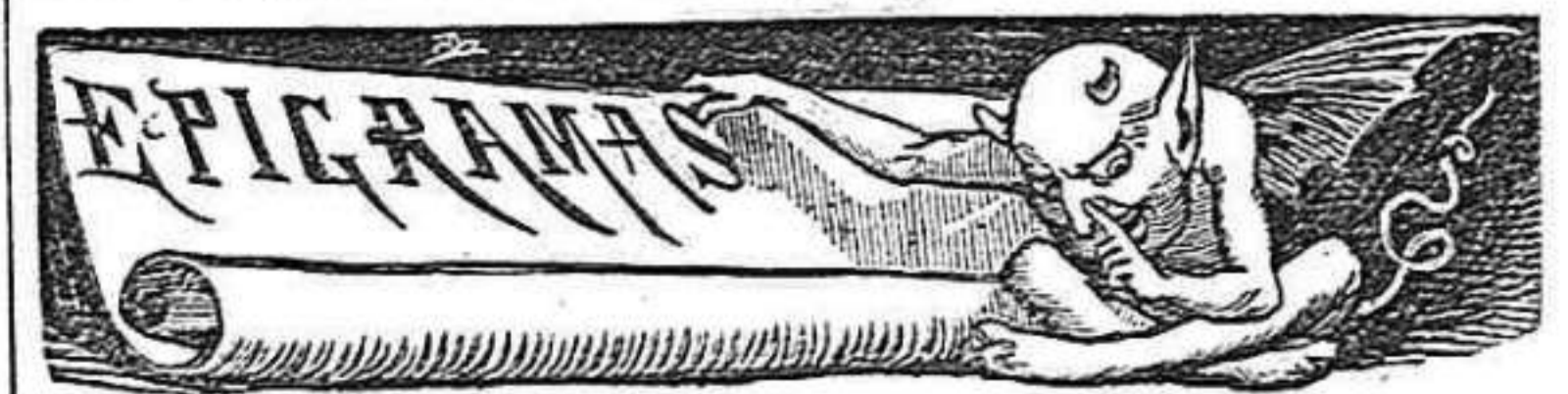
—No senyor: hi menjat butifarra d' aquella que 'n diuen bisbe.

—Donchs no 'l puch absoldre, ni pèl nom, ni per l' acció.

Un senyor llegint en un periódich un suelto qu' explica la perforació del túnel de Sant Gotard.

«Por fin han perforado á San Gotardo...» La seva senyora, molt devota:

—¡Ave María puríssima! En quins temps hém arribat que hasta foradan als sants!

—Lola —Que se t' ofereix? —Ab tantas donas que hi há, no mes tú sabs estimá. —Tothom me diu lo mateix.

L. A.

Deya á Elvira 'l seu promès:

—Es un abisme la dona:
no la coneix cap persona:
inútil, no sé 'n treu res.
Y responia l' Elvira
enfadada, incontinent:
—Es un abisme realment,
y l' home, cego, s' hi tira.

T. P.

CUENTOS

La següent anècdota es rigurosament històrica:
Vá entrar á l' Academia francesa 'l célebre
Mr. Littré, positivista, republicà y un dels homes
més eminents de la república vehina. 'L bisbe de
Orleans, com á bon ultramontá, vá fer un jurament,
lo de no assistir may més á l' Academia, mentres
en Littré hi posés los péus.

Esplicavan aquesta resolució de 'n Dupanloup á
Mr. Thiers, dihentli:

—Está decidit: lo bisbe no vol estar al costat de
'n Littré.

En Thiers vá respondre:

—No vol estarhi, ni encare que volgués hi esta-
ria may: per més que fassa sempre estará molt per
dessota.

Un amich meu preguntava á un senyor casat:
—De la dona ab que un se casa ¿no 'n diuen la
costella?

—Sí senyor. ¿Perqué 'u pregunta?

—Home es molt senzill: si 'l matrimoni es la cos-
tella, la poligamia precisament tè de ser una coste-
llada.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Morada.
2. ID. 2.ª—Rema.
3. ENDEVINALLA.—Gas.
4. ACENTÍGRAFO.—Barbara, Barbará.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Gracia.
6. CONVERSA.—Calsas.
7. QUADRAT NUMERIC.—4 9 5 1.
1 5 9 4
9 4 1 5
5 1 4 9

8. GEROGLÍFICH.—Tantas horas tans remeys.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Gandul
y Gandulus y Galápat guapo; 7 Biat y Ordi; 6 Mister Repi-
ca y Pa y Naps; 5 Miquel Pujol, E. Planas y J. M. C.; 3 Pau
Mutilla; 2 Sebastia Domingo Ros, Quim Bandarra y Forat
Negre y 1 no més Sr. Pim Pam.

XARADAS.

I.
En Rodriguez qu' hu tintent,
y per cert molt vanitós,
deya, donantse molt dos,
al meu oncle D. Climent;
que per lograr son ideal
tersa quarta home treballa;
moriré d' una total
al mitj del camp de batalla
ó aviat seré general.

PAU Sala.

II.
Lo dos hu 'm vá dir un dia
que la tres dos se casaba
ab un total qu' es molt rich
y que té bastanta fama.

FREIXETA PETIT.

MUDANSA.

Un mocadó de total
á la tot vaig regalar
y una tot me vá donar
en lo carrer de Condal.

PARDALET.

ENDEVINALLA.

Per ferme 'm desfan;
tinch cola y no 'n gasto;
jo tot sol no basto
per treure't la fam.

T. SUSPEYOY.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y
horisontalment donguin 21.

CONVERSA.

- Ola, Joan! M' han dit que 't casavas.
- Sí, pero molt á disgust.
- Home, donchs perque 't casavas?
- Perque tinch por del sogre.
- Qui es?
- Ja ho hem dit.

X.

TRENCA-CLOSCAS.

Sacramento, Desengaño, Caravaca, Leon, Cadiz,
Ercilla, Alcalá, Noblejas, Tetuan, Imperial, Oli-
var, Lluvia, Sagunto, Aduana, Oriente, Vergara,
Alameda.

Ab la primera lletra d' aquets carrers de Madrit formar
lo nom d' un mónstruo.

M. P. y R. P.

GEROGLÍFICH.

L A a
T.
12 12
°Na Na

SUBANAC.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'is ciu-
tadans Nofret, Pa y Naps, E. Plana y F. Suspesoy.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-
poch lo qu' envian los ciutadans Barberet de Reus, Pau Mutilla,
P. Oller, F. Atsargas, Amich de la caritat, Sabonac, Pardalet,
Oncle del tigre, Xamflis, Eneas Priam y J. Cabañas.

Ciudadá Pim Pam: Arreglarém lo cuento.—Biat y Ordi: Publi-
carém la conversa.—Quinqué: Idem la de vosté.—Poblador: Será
servit.—Plusquamperfecte: Está bé; pero podria ser perillós:
deixins 'ho pensar ab calma.—B. R. M: Ben versificat ho es; pero
poch xispejant.—P. Ventura: Insertarém la conversa y 'l trenca-
clocas.—B. Escudé Vila: Vo-té comprendrá que las polémicas
d' aquesta classe tot lo que tenen de agradables quan son cur-
tas, tenen de fastidiosas quan s' allargan massa.—Maria Escol-
ta: L' hi supliquém que no 'ns amohini fentmos buscar originals
ja rebuts per esmenarlos: es una cosa que no podem fer.—Bo-
naventura Malacon: Insertarém lo que 'ns envia.—Arres y Lliu-
me: Hi anirà 'l quadrat numéric.—Lector, Olot: Veurem la
senmana entrant si 'n parlem: aquesta teniam massa original.—
J. N. Berga: L' hi dihem lo mateix.—Sasac: No podem contestar-
li, puig no hem tingut temps de consultarho. La poesia que 'ns
envia está molt bé.—A. I. Girona: L' assumpto es delicat y ne-
cessitém que aboni la noticia una firma coneguda de nosaltres.
—Un suscriptor: Sant Felu: Deixil fer: ja pendrém las nostras mi-
das. No hi posém sueltos perque seria donarli massa importan-
cia.—A. M. Breda: Tindrà de dispensarnos, pero 'l original re-
ferent al assumpto se 'ns ha extraviat.—J. C. Cervera: Ja han
vist que s' han ocupat del assumpto 'is periódichs locals, y á
més han passat ja massa dias.—Benoy y F. T. Vendrell: Ab sen-
timent y per falta d' espay no podem ocuparvos del assumpto.—
Xaranga: Blanes: Queda servit.—M. M. Vallirana: Idem.—R. R:
Blanes: Idem.—Un gustós: Cornellá: Idem.—Sr. Fical de im-
prenta: Hem rebut lo seu ofici notificantnos la denuncia de la
Correspondencia. Descansi, home; descansi: miri que de tant
denunciar se n' hi resentirà la salut.

GRANIZADA.

APELES MESTRES.

Constará de doce cuadernos.
Se publicará uno cada mes al precio de un real.
Van publicados los cuadernos 1 y 2 pertenecientes á Enero y Fe-
brero.
De venta en las principales librerías de Barcelona y en la de Lo-
pez, Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

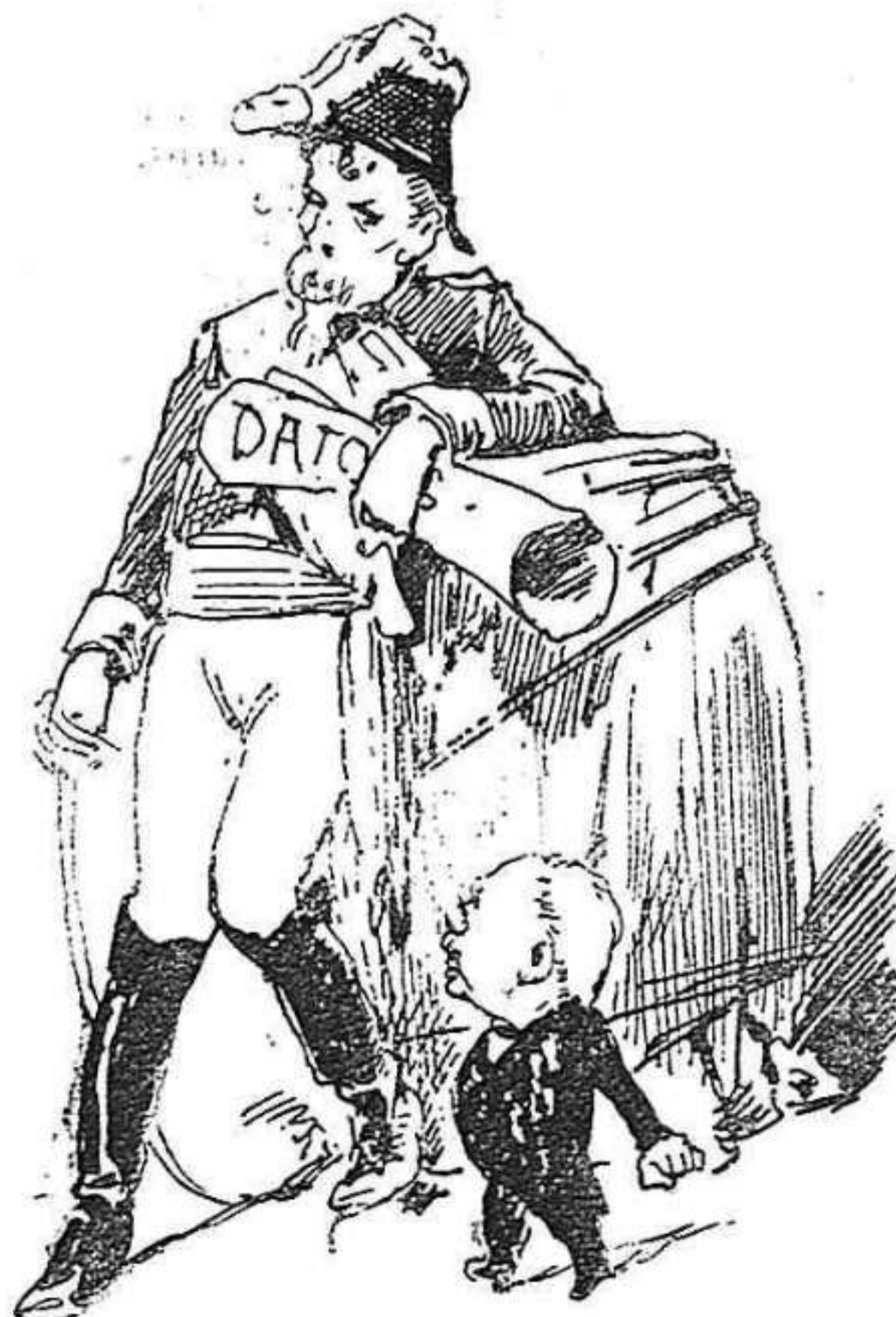
COSAS DE LA SENMANA POLÍTICA.

La nostre enhorabona als homes que no
olvidan al país per la política.

Al últim ha tret las unglas.

Y ha deixat al monstruo com un pigmeo.